

Gregoriane exceptiones

Dulus apostolus quatuordecim epistolas quindecim scripsit sancta ecclesia non amplius quam quatuordecim recipit: qui perfecto numero ex perfectis duobus numeris denario videlicet et quaternario consistit. Denarius quippe numerus in eo perfectus est: quia lex in decem precepta conclusit: omnibus culpa non amplius quam per decem precepta cohibetur: et enarrate veritate operatores vince denario remunerantur. Quaternarius vero numerus in eo maxime perfectus esse dinoscitur: quia omnis bona et perfecta operatio per quatuor sancti evangelii libros agnoscitur. Recte ergo sancta ecclesia testamentum utriusque custodit: et tam secundum legis decalogum quam secundum quatuor evangelii libros vivendo ad perfectionis seculum extendens de epistolis beati Pauli apostoli non amplius quam quatuordecim tenet. ut etiam ex ipso epistolarum numero ostenderet quod doctor egregius legis et evangelii secreta rimasset.

Explicit prologus.

Incipiunt exceptiones

sup epistolam ad Romanos.
Capitulum primum.

Dulus ser-
uus Jesu Christi vocatus apostolus segregatus in evangelium dei quod ante promissum erat per prophetas scriptis in scripturis sanctis de filio suo qui factus est ei ex semine David secundum carnem: omnibus qui sunt Romae dilectis dei

vocatis sanctis. Gratia vobis et pax a deo patre nostro et domino Jesu Christo. Primum quidem gratias ago deo per Jesum Christum pro omnibus vobis: quia fides vestra annuntiat in universo mundo. Gracis ac barbaris/sapientibus et insipientibus debitor sum: ita quod in me promptus est / et vobis qui romae estis evangelizare. Non enim erubescam evangelium viri: cum dei est in salutem omnium credenti: iudeo primum et greco. Iusticia enim dei in eo revelatur ex fide in fide dem. Revelatur autem ira dei de celo super omnem impietatem et iniustitiam hominum quae veritatem dei in iniustitia detinent. quia quod notum est dei manifestum est in illis: deus enim illi revelavit. Invisibilia enim illi a creatura mundi per ea que facta sunt / intellecta percipiuntur. sempiterna quae eius virtus et divinitas: ita ut sint inexcusabiles: quia cum cognovissent deum / non sicut deum glorificaverunt aut gratias egerunt: sed evanuerunt in cogitationibus suis: et obscuratus est insipienterum sensus. Dicentes enim se esse sapientes stulti facti sunt: et mutaverunt gloriam incorruptibilis dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominis et volucrum et quadrupedum et serpentium.

De superbia et luxuria: et de causa et pena peccati. Moralium lib. xxvi. Ca. i.
Si vigilanter intendit ut et mentis humilitas et carnis castimoniam neat / cito agnoscimus quod alterum custodit ex altero. Nam multum sepe superbia luxurie seminarium fuit: quia dum eos spiritus quasi in altum erigit / quasi caro in infernum mergit. hi enim prius secrete elevantur / sed postmodum publice corrumpuntur: quia dum oculis intumescunt motibus cordis / a patris cadunt lapidibus corporis. Sic sic elati iusta fuerat retributio e-

Super epi. Dau. ad Ro. LXXV.

feriēdi: vt q̄a supbiēdo se p̄ferūt ho-
minib; luxuriādo vsq; ad iumētōrū
similitudinē deuoluāt. Nō q̄ppe cū in
honore eēt nō intellexit: cōpar^o est iu-
mētis insupbiētib; / r silis fact^o est illis
Iumenta sunt q̄ vsu vite carnal' ima-
petūt. Qui cū carne labit / iumētōrū
appetitū p̄sternit. Quasi sciētiē igit
illos in altū supbia subleuauerat: de
quib; Paulus dicebat. Quia cū eos
gnouissent deū nō sicut deū gloria-
uerūt aut gr̄as egerūt / s; euauerūt
in cogitatioib; suis. Quō q̄ iumen-
tōrū aut plusq; iumentōrū uoluptate
cecidērūt / subdidit dicēs. Prop̄ q̄
tradidit illos de^o in desideria cordis
eorū in immūditatē vt cōtumeliis affi-
ciāt corpa sua in semetip̄is. Ecce vl-
tra appetitū lapsi sunt iumētōrū. r ca-
ro meris q̄s superba sciētia subleua-
uit. atq; inde sub se p̄strati sunt. vñ
sup se ire videbant. Curandū itaq;
est r om̄i custodia mens a supbie tu-
more seruāda. Inr^o em̄ videt de^o q̄s
mentē eleuet: r idcirco foris pmittit
inualescere q̄s deponat. Intus pus
ertollit / quod foris postmodū luxu-
rie corruptiōe feriat. Occultā videli-
cet culpam apta pensio sequitur: vt
malis exteriorib; interiora puniant:
r cor publice corruat / quod latenter
tumebat. Proinde p̄ custodia hūmi-
litate seruāda est mūdicia castitatis.
Si em̄ pie sp̄s sub deo p̄mit / caro
illicite sup sp̄m nō eleuat.

In Ezechielis homelia. xi.

In pdictis aut verbis apli r sudes
randū nobis est: q̄a pctm̄ q̄s p̄ peni-
tentiā cit^o nō delet / aut pctm̄ est r cā
peccati: aut peccatū r pena pcti: aut
peccatū siml' r causa r pena peccati.
Omne em̄ q̄s pus comittit: peccatū

est. Sed si citius penitēdo nō tergite-
tur / iusto iudicio om̄ps deus obliga-
tam peccat' mentē etiā in culpā alte-
ram pmittit cadere: vt q̄ stendor cor-
rigendo noluit mūdare q̄s fecit. pecc-
catū incipiat pctō cumulare. Pecca-
tum ergo q̄s penitētiē lamēto nō de-
luit / pctm̄ simul est r causa pcti: qm̄
ex illo out vnde adhuc peccator: ani-
mus altius obliget. Peccatū rō q̄s
ex peccato sequit' / pctm̄ siml' est r pe-
na peccati: qz ex crescēte cecitate ex re-
tributiōe pois culpe generat: vt q̄s
tam q̄daz sint in pctōre supplicia ip̄a
incrementa vitiōrū. Sit rō nōnunq;
vt vnūz idēq; peccatū r peccatū sit r
pena peccati simul r causa pcti. Pos-
namus em̄ ante oculos quēpiā rem
primi r cupiscere: quā qz apte nō va-
luit / furto diripuit. sed in furto accu-
satiōe posuit / se hāc diripuisse iure iu-
rando denegauit. Quic ergo r cupit
sciētia pctm̄ fuit r cā peccati: qz p̄ cā
peruenit ad rapinā: ipm̄ rō furtū q̄
rem r cupitā diripuit r peccatū ei fa-
ctū est / r pena peccati: qz ex retribu-
tiōe tam nō repulse r cupiscētiē factū
est vt veniret ad furtū: r cā cordis
ex cresceret in ope ex vltiōe cecitatis.
Sed qz furtū piurio tegere curauit /
ex pctō rursū pctm̄ genuit. Furtū
ergo q̄s ex r cupiscētia p̄cessit / r piuri-
um p̄tulit: peccatū r pena peccati
factū est culpe p̄cedēti peccatū / r cā
peccati culpe subsequēti: qz de illa na-
tum hāc genuit. Ad hū Paul' apls
de quib; dā deū intelligentib; / s; nō
honorantib; insinuat dicēs. Cū eos
gnouissent deū non sicut deū gloria-
cauerūt aut gr̄as egerūt: s; euauerūt
in cogitationib; suis. Ecce ē pec-
catū r causa pcti: ex q̄ quid sequatur

Notas

Roffi. 11

Gregoriane exceptiones.

adiūgit. Et obscuratū ē insipiēs cor
coꝝ: dicētes enim se eē sapiētes stulti
facti sunt: et mutauerūt gl̄iam incor
ruptibilis dei in similitudinē imaginis
corruptibilis hoīs: et volucrū et qua
drupedū et serpētū. **E**cce est pctm̄ et
pena pcti. Sed peccatū solūmō et pe
na pcti est: si nō adhuc ex hoc pctō et
aliō sequeret. nā post infidelitatē cor
ru: subdit. **P**ropt̄ qđ tradidit illos
de^o in desideria cordis eoz: in imū
diciā: vt ptumelijs afficiāt corpa sua
in semetipsis. **Q**ui igit̄ cognoscentes
deū nō sicut deū glouificauerūt ex eo
pctō et causa peccati ad h̄ quoq; pdu
cti sunt vt ad cultū serpentū et volu
crū laberent. Sed qz per hāc etiā ce
citatē vsq; ad immūdiciā et carnis
ptumelias ceciderūt: ipa infidelitatē
eoz cecitas p̄cedētū intellectui et pec
catū est: et pena peccati: subsequētū et
immūdicie pctm̄ facta est et cā pcti.

Moralū libro. xvi.

Hoc aut̄ nobis cū tremore consi
derandū est quō iustus et om̄ps de^o
cū p̄cedentib; peccatis irascit̄: p̄mit
tit vt cecata mens etiā in alijs labat̄:
vt q̄ prius sciēdo rebelles sunt, post
modū vt nesciāt erescant: sicut d̄ eis
des infidelib; et lubricis q̄ cognoscen
tes deū nō sicut deū glouificauerūt.
paulo post addit̄. **T**radidit illos de^o
in reprobuū sensū: vt faciāt que nō cō
ueniūt. **Q**uia enim glouificare nol
erunt quē cognouerūt: reprobo sen
sui traditi adhuc relictī sunt vt nesci
rent etiā p̄sare mala q̄ faciebāt.

Moralū libro. xv.

Et qui cognoscentes deū peccatū
supbie intelligēdo cōmiserūt: ecanē
etiā ne intelligāt qđ amittūt. **P**ro
ris ergo peccati merito pctōz subse

quentiū fouea tegit̄: vt q̄ malū sciēs
p̄petrat: deinceps iuste in alijs etia;
nesciēs cadat. **H**oc q̄ppe agit̄ vt cul
pis culpe feriant̄: quatin^o supplicia
siant peccatū ipa incrementa vitiōz.
Nim̄ iusto iudicio augeri culpa p̄
mittit̄: vt ad feriēdū alii^o qnq; cumu
letur. **H**inc rursus de quibsdā **P**au
lus d̄. **U**t impleāt pctā sua sp̄. **H**inc
voce angelica **J**oanni d̄. **Q**ui nō cet
noceat adhuc: et qui in sordib; est: sor
descat adhuc. **H**inc **D**avid ait. **A**p
pone iniquitatē sup iniquitatē ipozum: et
nō intrent in iusticiā tuā. **H**inc per
Moyse dñs d̄. **E**t vinea sodomorū
vineā eoz: et pago eoz ex gomor
ra. **Q**ua eoz vna fellis: et bot^o ama
ritudinis in ipis. **F**uroz draconū vt
num eoz: et furoz aspidū in sanabilis
Nōne hec p̄gregata sunt apud me: et
signata in thesauris meis. **I**n die vs
tionis reddā eis. **M**lta mala eoz
narrantur: et tñ illico adiuūt. **I**n tēpo
re q̄ lapsus fuerit pes eozum. **E**cce
atrocissima illoz facinora describūt̄
et tamē ad diē vltiōis adhuc subse
quens lapsus aspiciūt quo eoz culpe
cumulant̄. **H**abēt iam q̄des vnde fe
riri mercant̄: sed sustinent̄ tñ adhuc
peccatū crescere: vt peccantes possit
atrocior pena cruciari. **I**am meret̄
supplicii peccatū et causa peccati: s;
expectat̄ adhuc vt augmētū suppli
cū subroget peccatū et pena peccati.

De quadrupla dicēdi qualitate.
Moralū libro. xxiij. **C**aplin. ij.

Hemine eoz immutarūt natū
rales vsū in cūvsū qui est
naturam. **O**mne qđ d̄: quadrupla
pōt q̄litate distingu: si aut mala ma
le: aut bona bene: aut mala bene: aut
bona male dicant̄. **M**ale etiā malus

Ibidem.

Rom. ij.

Super epi. Dau. ad Ro. LXXVI

Job. h.
dicit cū res puerſa ſuadet. ſicut ſcrip-
ptū eſt. **H**ūdie deo ⁊ morere. **H**ū bo-
nus dī: cū recte recta p̄dicant: ſicut

Mat. ii.
Martheus ait. **A**gite p̄niam: a pro-
pinq̄bit eū regnū celoz. **M**aluz bñ
dicit: qñ p̄ os dicētis idcirco vitium

Rom. i.
erpm̄: vt reprober: ſicut **Paul⁹** ait.
Femine eoz immutarūt naturalem
vſum/in eū vſum q̄ eſt ⁊ naturā. quo

loco crecrađa quoq; vtroz facinora
ſubdidit: ſ; honeſte inhoneſta narra-
uit: vt mltos ad honeſtatis formam

inhoneſta narrādo reuocarct. **V**ale
aūt bonū dī: cū rectū aliqd̄ recto ſtu-
dio nō pfertur. ſicut illuminato ceco

Joan. ix.
p̄bariſci diuiſe p̄hibēt. tu ſis discipu-
lus ei⁹/ qđ maledicētis vori dixerūt
ſtudio/nō oſionis voſo. vel ſicut **Cay-**

Jo. xvij.
phas ait. **E**xpedi vñ mori p̄ plo:
vt nō tota gens pereat. **B**onū q̄ppe
ſed non bene locutus eſt: qz dum cru-

delitatē necis appetit: redemptoris
gratiā p̄betant.
Moralū lib. xxv. ⁊ in homelia. xj.
ſup **Ezech.** **D**e obduratiōe reprobo-
rum vſ̄ damnatiōe. **Cap. iij.**

Rom. ij.
Ignoras qm̄ benignitas dei ad
p̄niam te adducit? **S**epe venit
vt ſupna pctōres expectat elemētia:

in maiore cordis pſiliant cecitate. qđ
tanto diſtictior ſequit̄ ſnia: q̄nto pec-
cantib; cis magna eſt p̄rogata paciē-

tia. qđ diuina ſeueritas co iniquum
acri⁹ punit/quo diuini⁹ p̄uilit. **M**i-
ſericors q̄ppe de⁹ ad p̄niam t̄ps no-

bis relaxat peccantib;. **S**ed cū eius
ḡfe paciētā nos ad augmētū verti-
mus culpe: h̄ iſm̄ t̄ps qđ ad parcen-

duz pie diſpoſuit/ diſticti⁹ ad ſerien-
dū vertit. vt cū reuertit qđ etiā ſpacio
t̄pis accepto noluerit/per h̄ mala ſua
ad reatū augeat: p̄ qđ ea diluere po-

tuit ſi p̄uerti voluiſſ;. **U**n̄ ſcriptū eſt
Ignoras qm̄ benignitas dei ad pe-
nitentiā te adducit? **S**cđ duriciam

aūt tuā ⁊ cor impenitēs theſaurizas
tibi iram in die ire ⁊ reuelatiōis iuſti
iudicij dei. **D**e benignitate ergo om̄-

nipotētis dei irā ſibi in die ire repro-
bus theſaurizat: qz dū ad penitēduz
t̄pus accipit/ ⁊ ad peccandū exhibet:

ipm̄ remediū gratie vertit in augmē-
tum culpe. **U**n̄ ⁊ om̄s de⁹ qz collas-
ta remedia ꝑſpicit ad augmētū cul-

pe trahi ipam̄ benignitatē quā cōtu-
lit in iudicij diſtictōez vertit: vt inde
poſt ampli⁹ feriat vnde mō ampli⁹

expectat: ⁊ qz hō deſerere malum nō
vult vt viuat/ augeat vnde mouat.
Moralū lib. xxv. **D**e intētiōe in
bono opere. **Capitulum. iij.**

Qui reddet vnicuiq; ſm̄ opera
Qui reddet vnicuiq; ſm̄ opera
Qui reddet vnicuiq; ſm̄ opera
eius. **S**icut aliqua fabrica co-
lumnis/colūne ⁊o baſib; innititur:

ita veſtra in virtutib; virtutes aūt in
intima intētiōe ſubſiſtūt. **B**aſes q̄p-
pe vniuſcuiuſq; ſunt anie intētiōnes

ſue. **E**t qđ ſcriptū eſt. **F**undamentū
aliud nemo p̄t ponere p̄ter id quod
poſitū eſt qđ eſt chriſt⁹ **J**eſus: tūc ba-

ſes in fundamēto ſunt: cū intētiōnes
noſtre in xp̄o reborātur. **N**imiz em̄
quālibet ſumma opa inani⁹ facim⁹:

ſi intētiōnes cordiū noſtroz premia
vere vite que in chriſto eſt nō redrūt.
Unde cum diſtictū iudicem **Paul⁹**

luo deſcriberet/ ⁊ actionū bona nar-
raret dicē. **Q**ui reddet vnicuiq; ſz
opera ei⁹. **H**is qđ em̄ qui ſm̄ paciē-

tiam boni opis ḡhaz ⁊ incorruptos
nem: qz nominata boni opis paciē-
tia quaſi tonus electe actiōis fabriē
dixerat/ ſubtrū illico vbi baſes eius
dem fabrice ꝑſiſterēt exq̄ſiuit dicē.

Roma. ij

1. Co. iij.

Gregoriane exceptiones

Gloria et honor est incorruptionem
quod in vitam eternam. Et si apte dice-
ret. Et si quidam patientia boni operis
ostendunt gloriam et incorruptionem non
recipiunt. si intentiones cordis. i. ba-
bes fabrice in fundamentum non figuntur
videlicet deus vel honeste vite edifi-
cium non inhabitat: quod extra se positum
non ipse sustentat.

Moralium lib. xvij. De distantia
diuine ac humane creature. Ca. v.

Rom. iij.

Uter ipse iustus et iustificans
omnes superne patrie electi parti-
cipatio vere lucis que deus est lu-
men vocari solent: sed ille lumen illumi-
nans isti lumen illuminatum / sicut scri-
ptum est. Erat lux et que illuminat om-
nem hominem uenientem in hunc mundum

Job. i.

Istis autem tantummodo dicitur. Vos
estis lux mundi. Participatio iusti-
tie que deus est: illi iustitia nuncupantur.
sed ille iustitia iustificans: isti iustitia
iustificata. De deo quippe dicitur. Ut
sit ipse iustus et iustificans: ipsi vero di-
cuntur ut nos efficiamur iustitia dei in
ipso. aliter ergo uenerandum est lumen
illuminans: aliter lumen illuminatum
aliter iustitia iustificans: aliter iustitia

De Hostia saluta (tia iustificata)
ri. In dialogo lib. iij. Cap. vj.

Rom. vj.

Quod iustus resurgens ex mortuis
iam non moritur. Credendum est
sacram oblationem salutaris hostie non
solum uiuentes adiuuare: uerum etiam
mortuis: si insolubiles culpe non fue-
rint ad absolutionem multum prodesse:
ita ut hoc nonnuquam ipse defunctorum anime
videant expectare. Sed sciendum est quod
illis sacre victimae mortuis presunt: qui
hic uiuendo obtinuerunt ut eos etiam
post mortem bona adiuuet que hic pro ip-
sorum ab alijs sunt. Inter hec autem presant

Nota.

Quod mortuus est peccator mortuus
est semel. Nos quia et a deo me

deum est quod tutior uia sit ut bonum quod
quod post mortem suam sperat agere pro
alios / agat dum uiuit ipse pro se. Deum
quod est liberum exire / quod post uincula
libertatem querere. Deum itaque pre-
sens seculum uel quod iam conspiciamus
defluxisse tota mente contemere / quod
ridiana deo lacrymarum sacrificia / quod
dianas carnis eius et sanguinis hos-
tias immolare. Hec namque uictima
singulariter ab eterno interitu animam
saluat / que nobis illam mortem uin-
gati pro mysterium reparat. Qui licet sur-
gens a mortuis iam non morietur / et
mors ei ultra non dominabitur / tamen in se
ipso immortaliter et incorruptibiliter
uiuens pro nobis iterum in hoc myste-
rio sacre oblationis immolatur. Eius
quod est ibi corpus sumit: eius caro in
populi salute partit / eius sanguis non
iam in manus infidelium. sed in ora si-
delium fundit. Hinc ergo pensamus /
quale sit pro nobis hoc sacrificium quod pro
absolutio nostra passionem uincentis
tamen filij semper imitatur. Quis enim fidelium
habere dubium possit in ipsa immola-
tionis hora ad sacerdotis uocem celos
aperiri. In illo Iesu christi mysterio an-
gelorum choros adesse. summis ima-
locari. terram celestium iungi. unum quod
dam ex uisibilibus et inuisibilibus fieri.
Sed cum hec agimus necesse est ut
nosmetipsos deo in cordis intentione
mactemus: quia que passionis diuine my-
sterium celebramus / debemus imitari
quod agimus. Tunc enim uere pro nobis
deus hostia accepta erit: cuius nos ipsos
Moralium lib. ix. (hostia fecerim).
Ex redemptor simpli morte sua du-
pla nostra destruit. Cap. vij.

Quod mortuus est peccator mortuus
est semel. Nos quia et a deo me

Super epi. pau. ad Ro. LXXVII

te recessimus et carne ad pulverem redimus/pena dupli-
muri et flagello vindicte pro culpa quibus die atterimur. Sed venit ad nos qui pro nobis semel sine culpa sola carne moreretur/qui simpli-
muri et flagello vindicte pro culpa quibus die atterimur. Sed venit ad nos qui pro nobis semel sine culpa sola carne moreretur/qui simpli-

Moralium. xiiij. De pugna tentationum. Cap. viij.

Abi. 7. Non regnet peccatus in vestro mortali corpore. Non potest in hac vita posito homini tentatio deesse peccati. Sed aliud est peccato tentanti resistere aliud est dominari servare. Huius quippe peccati dominum et regnum a discipulo cordibus repellebat apostolus cum dicebat. Non regnet peccatum in vestro mortali corpore. Non enim ait non sit/ sed non regnet/ quia non est senon potest aut regnare in cordibus bonorum potest.

Moralium lib. xix. De Terrenis seu spiritualibus studiis. Cap. ix.

Rom. vj. Humanus dico propter infirmitatem carnis vestre. Iusti nequaquam sunt in terrenis studiis fortes et in celestibus debiles/ sed longius atque distantius studiosos se deo exhibent/ quos seculo fuisse meminerunt. Nam cum quibusdam predicatores in fimo beati Pauli dicit. Humanus dico propter infirmitatem carnis vestre/ sicut exhibuistis membra vestra servire immunditie et iniquitati ad iniquitatem/ ita nunc exhibete membra vestra servire iusticie in sanctificatione/ eorum proculdubio in firmitate descendit ac si eis aptius diceret. Si nequaquam apostoli potestis saltem tales estote in fructu bonorum/ quales fuistis dudum in actione vitiorum/ ne de-

biliores vos habeat sancta libertas: quos in carne validos habuit usus terrene

Moralium lib. xxix. (voluptatis. De Gratia diuine dispensationis. ca. x.

Rom. vj. Velle adiacet mihi proficere aut bonum non inuenio. Si tactatum semen in terra post pluviam gelu premitur quod foras citius apparere repellit eo intus secundius radicat. et quod vetat progredi cogit multiplicari. quia cum ab immaturo ortu restringitur: in conceptionis sue tarditate laxatum ad fructum uberius implet. Sic dominus in rostrum pectoris nostri terram ad suscipiendam sibi semina prius per occulte gratie pluviam infundit/ et postmodum ne in conceptis virtutibus immoderatus profluat/ disciplina itumescit dispensationis quasi glacie premit. ut quam precepta gratie pluvia irrigat/ etiam discipline rigor astringat/ ne si aut antequam debet aut plusquam necesse est preceptas virtutes proficere/ fruges in herbam vertat. Si viri iusti aut antequam debent/ aut plusquam debet proficiant/ per profectum sui magnitudinem in elationis defectum cadunt. Unde deam? Paulus infusa terra quanta discipline glacie pressus ait. Velle adiacet mihi proficere aut bonum non inuenio. Qui enim velle habere se asserit/ iam per infusionem gratie quae in se lateat semina ostendit. Sed dum proficere bonum non inuenit/ profecto indicat quanta illum dispensationis superne glacies premit. An ista glacies eorum corda non preserat/ qui hoc dicebat/ ut non quicquam vultis illa faciat? Ac si apte diceret. Occulta cordis vestri semina iam perire in frugem gerunt/ sed superni moderaminis gelu premitur ut tanto post secundius erant quanto diuini iudicij prementia pondera patientius portat.

Gregoriane exceptiones

Moralium libro .xix. De Utilitate infra summa et supra infima in quo tentationum. **Cap. xj.** dam medio anima lib. af.

Ro. viij.

Uideo aliam legem in membris meis. Tunc bene exterius custodimur/cum per dispensationem dei tolerabiliter tentamur exterius aliquando vitiosus: aliquando pressuris. Nam eis quoque quasi viros: novimus fuisse virtutum: tentationes et certamina non desuere vitiorum. Hinc est enim quod ad consolationem nostram beatus Paulus predicator egregius de se quidam talia predicere dignatus dicitur. Uideo aliam legem in membris meis repugnantes legi mentis mee et captivum me ducentes in lege peccati quae est in membris meis. Ad imam quippe trahit caro ne extollat spiritus. et ad summam trahit spiritus ne persternatur caro.

Spiritus levatur ne iaceam in infimis caro aggravatur ne extollamur ex summis. Si sine sublevante spiritu nos caro tentaret: perfectione peul dubio tentationis suae in ima desiceret. Rursus vero si non tentante carne ad summam nos spiritus sublevarer in superbia casu nos ipsa peius sublevatione persterneret. Sed sit certo moderamine ut dum unusquisque sanctorum iam quidem interiorum ad summam rapitur: sed adhuc tentatur exteriorum nec desperationis lapsus nec elationis incurrat: quoniam nec exteriorum temptatio culpam perficit: quia interiorum intentio sursum trahit: nec rursus interiorum vitium in superbia elevatur: quoniam temptatio exteriorum humiliat dum gravat. Sicque magno ordine cognoscimus in interiorum perfectione quod accipimus in exteriorum defectu quod sumus. Et miro modo agitur: ut nec de virtute quaequas extolli debeat: nec de temptatione desperet: quia dum spiritus trahit et caro retrahit: sublimissimo iudicij interni moderamine

Moralium libro .xv. De spiritali conuersatione. **Capitulum .xij.**

Uos autem non estis in carne sed in spiritu. Iusti gaudium suum in celis ponunt: eorumque conversatio in caelis est: et cum carne sunt adhuc quasi in carne iam non sunt: quia nulla carnis delectatione pascuntur: unde quibusdam dicitur. Vos autem non estis in carne sed in spiritu. Neque enim in carne non erat quod magistrus epistolae et exhortationis eloquia suscipiebatur: sed quasi iam non in carne esse est: de amore carnalium nihil habere.

In homelia super Euangelium. Manifestavit se Iesus. De arra eterne hereditatis. **Capitulum .xij.**

Memisse debemus quod de facto spiritu dicitur beatus Paulus. Si quis spiritum christi non habet: hic non est eius. Quasi quidam titulus est diuinae possessionis iste spiritus amoris. Nunquid spiritum christi habet: is cuius mentem odia dissiipant: elatio inflatur: usque ad diuisionem mentis exasperat: auaritia cruciat: luxuria encruat. Pensate quod sit spiritus christi. Profecto ille qui facit amicos et inimicos diligit: terrena despiciat: per celestibus estuatur: carnes propter vitia ceteri mentem a peupiscenciae frenari. Si ergo vultis cognoscere possessionis dei: personam perpendite possessoris vestri. Ecce enim quod diximus: voce veridica Paulus clamat. Si quis spiritum christi non habet: hic non est eius. Ac si aperte dicat. Qui nunc deo inhabitante non regitur: de diuina claritatis specie postmodum non letatur.

Moralium libro .xj. et .xij. De libertate bene operandi. **Capitulum .xij.**

Sup̄er epi. ad Ro. LXXVIII.

Jo. dcm.

Non accepistis sp̄m fuitur? ite
fuit in timore Judae? popul?
fuit q̄ nō amore filij obsequatur
dño/s; timore seruli. **L**ex nāq; sub
vltiois p̄secutioe populū tenuit. vt
quisq; sub illa peccaret prim? morte
puniret/nec israelitica plebs ex amo
re/s; dño fuitbat ex timore. Nūq; at
impleri iustitia pōt p̄ timorē/ q̄a iur
ta ioānis vocē: p̄fecta caritas foras
mittit timorē. **P**aul? ergo filios ad
optiois p̄solat dicēs. **N**on accepistis
sp̄m fuitur? ite? in timore/s; accep
istis sp̄m ad optiois filioz in q̄ cla
mam? abba pater. **I**ust? em̄ esse nō
valz in p̄spectu dei/ qui ei non per di
lectionem/ sed p̄ formidinem seruit.

Jo. iij.

Moralium libro. viij. **D**e consola
tione penitentiū. **C**apitulū. xv.

Ro. vi.

Nō sūt p̄digne passiois huius
dēp̄oris ad futurā gl̄iam. **E**le
cti q̄q; cū hui? mūdi aduersa patiūt
cū honestatis p̄melias/ rez dāna:
cruciat? corp̄is tolerāt/ esse ḡuita q̄
ad exerecent pensāt/ s; cū ment? oculū
ad cr̄ne patrie p̄siderationē tendunt
ex p̄patione p̄mij q̄ sit leue quod pa
tiunt inueniūt. **Q**uod enim valde
est importabile ex dolore ostēdit/ con
sideratiōe p̄uida ex remuneratiōe le
uigat. **H**inc est q̄ paulus semper se
ip̄o robustior p̄ aduersa erigit/ q̄a ni
miz finē sui op̄is p̄stolat. **G**raue nā:
q; quod sustinet estimat/ s; hoc leue
p̄ p̄mij p̄siderationē p̄sarat. **I**p̄e q̄ppe
q̄ sit graue q̄d patit indicat/ q̄ in car
cerib; abūdantius/ in plagis supra
modū/ in mortib; frequēt se fuisse te
stat/ q̄ a iudeis q̄nquies q̄dragenas
vna min? accepit. q̄ ter virgis cesus
semel lapidat? est ter naufragiū pas
sus. nocte 2 die in p̄fūdo maris fuit

q̄ picula fluminū/ latronū/ ex genere/
ex gētib;/ in ciuitate/ in solitudine/ in
mari/ in falsis fratrib; perulit. q̄ in las
bore 2 crūna: n̄ ieiunij multis/ in fa
me 2 siti/ in frigore 2 nuditate labora
uit. q̄ foris pugnas/ int? timores sus
tinuit/ q̄ vitra vires grauatiū se esse
asserit dicēs. **S**upra modū grauati
sumus supra x̄tutes/ vt tederet nos
ctā viuere. **S**ed quomō remunerati
ōis lumbis sudorē tāti laboris ter
gat ip̄e denūciat dicēs. **E**xistimo q̄
nō sūt p̄digne passiones hui? tempo
ris ad futurā gl̄iam que reuelabit
tur in nobis. **F**inem itaq; operis p̄
stolatur/ 2 dum p̄fectum remunera
tiōis p̄siderat/ vile estimat q̄ pene d̄
Mora. li. iij. 2. viij. (sicuti aborat.
De vicul' n̄e mortalitat'. cap. xvi.

Jo. Co. i.

Unitati creatura subiecta ē nō
volēs. **P**ict. r̄ illas molestias
quas electi dei patiunt in mēte inter
ius: grauib; necessitatis 2 corruptis
oib; vinculis astringūt exteri?. **E** sus
rire q̄ppe: sitire: lacescere vicula cor
ruptiois sūt/ q̄. si solui neq̄ūt nisi cū
illa immortalit' gl̄ia mortalitae n̄a
p̄mura. **R**eplemus enim resectio
nibus corpus ne ei tenuatum defici
at. extenuamus abstinentia ne nos
repletum premat. **E**tegetamus hoc
motibus ne situ immutabilitatis in
treat: s; em̄ h̄ collocādo sistim? nei
ip̄a sua vegetatiōe succūbar. **A**dus
mēto h̄ vestitū tegim? ne frig? interi
mat/ 2 q̄sita adiu. c̄ta p̄ijem? ne cas
lor exurat. **T**ot igit' diuersitatib; ocs
currentes q̄d agimus nisi corruptis
bilitati fuimus: vt saltē m̄staplicitas
ip̄ensi obiecti corp? sustineat q̄d ḡtie
tas infirme mutabilitat' ḡuat. **U**n
bñ p̄ paulū d̄. **U**nitati ei creatura

Ro. viij.

Gregoriane exceptiones

subiecta est nō volēs: sed p̄t̄ euz qui subiecit in spe: q̄a: 2 ip̄a creatura liberabit̄ a fuitute corruptiōis in libertatē gl̄ie filioꝝ dei. **Clanitati** quippe creatura nō volēs subdit̄: q̄a homo qui ingenite p̄st̄āne statū volens deservit̄ pressus iuste mortalitat̄ p̄de re nolēs mutabilitat̄ sue corruptiōni servit̄. **Sz** creatura hec tūc a fuitute corruptiōis exuta eripit̄: cū ad filioꝝ dei gl̄iam incorrupta resurgens dō subleuat̄: 2 dignitate libertat̄ accepta in filioꝝ dei gl̄iam vertit̄: quia vnita deo p̄ sp̄m̄ q̄si h̄ ip̄m̄ qd̄ creatura trāsisse ac subegisse declarat̄. **Electos** em̄ nūc pena corruptiōis aggravat̄: sed tūc incorruptiōis gl̄ia exaltat̄: 2 q̄stū ad p̄sentis necessitat̄ pondera nūc in dei filijs de libertate nihil ostendit̄: tantū vero ad subsequētis libertatis gl̄iam tūc in dei famulis de servitute nihil apparebit̄.

In homelia secunda tertia 2 q̄rta super **Ezechielem**. De glorificatione electoꝝ.

Capitulum. xvij.

Ro. vij.

Ipsa creatura liberabit̄ a servitute corruptiōis in libertatem gl̄ie filioꝝ dei. **Dū** in p̄senti seculo adhuc i nobismetipsis repugnat corruptio: nequaq̄ ad deū laudādū sine r̄t̄planduz p̄fecte libertatē mētis obtinere possum⁹: sed post p̄sens seculuz: ad verā libertatē pueniemus. **Tūc** em̄ nobis vera libertas erit cū ad gl̄iam filioꝝ dei a. Ioptio n̄ra pueniet. **Dēs** eni electi q̄nq; in celestem patriā cōgregabunt̄: 2 in deo quē videbūt̄ immutabunt̄. **Tūc** p̄fecte corpus redēptiois omnis m̄l̄itudo sanctorū efficiet̄: 2 vidēdo incorruptionē nulla corruptiōe tenebit̄ iuxta **Pauli** vocē dicētis. **Q̄** creatura libera-

bitur a fuitute corruptiōis in libertatem gl̄ie filioꝝ dei. **ciq;** tūc inberēbūt̄ vt de eis de corruptiōe q̄ p̄ resurrectionē vincit̄ nihil iā in suo sc̄to amore p̄radicat̄: sed vnita gl̄ie sui redemptionis fiat. **Tūc** itaq; oēs electi in celestia subleuant̄: 2 oīpotenti dño capiti suo vniti laudes oīum liberatoꝝ libere reddēt̄ 2 resonabūt̄: 2 d̄uz sine fine laudabunt̄: cū viderint sine fine quem laudabūt̄.

Moralium libro. ij. Et in homelia super euangeliuz **Si** q̄s diligit me. **Quid** est q̄ sp̄s sanctus postulare memoratur.

Capitulum. xvij.
Ipsē sp̄s postulat̄ p̄ nobis gemitibus enarrabilibus. **Sp̄s** sanctus greca locutiōe paraclitus dicit̄: qd̄ lat. na. p̄solator: vel advocatus interpretat̄. qui idcirco advocat⁹ dicit̄: q̄a p̄ errore delinquentiū apud iusticiā patris interuenit. **P̄solator** aut̄ ideo vocat̄: q̄a de peccati p̄p̄tatione merentibus dū sp̄m̄ venie p̄parat ab afflictione tristitie mētē leuat. **Qui** vn⁹ substāne cū p̄t̄e 2 filio exorare p̄ delinquentibus p̄bibet̄: quoniā eos q̄s repleuerit exorātes facit. **Uñ** 2 **Paul⁹** dicit. **Ipsē** sp̄s postulat̄ p̄ nobis gemitibus inenarrabilibus. **Minor** h̄o est qui postulat̄: q̄s qui postulat̄. **Quō** sp̄s postulare dicit̄: q̄ minor est: **Neq;** q̄s igitur postulat̄ qui equalis est: sed postulare dicit̄: quoniā ad postulandū eos quos repleuerit inflammat.

Moralium libro. xx. De p̄scentia dei.

Capitulum. xix.

Quos p̄sciuit 2 p̄destinavit cōformes fieri imaginis filij sui. **In** scriptura sacra q̄dā d̄ deo indigna dicit̄: q̄ ab būanis in illū q̄l̄itatis extrahūt̄: dū ad inuitat̄ n̄re x̄ba deo

Ro. vij.

Abi. 3.

Super epi. pau. ad Ro. LXXIX

scēdit. Dicit em̄ p̄sciēs sicut de illo
ait apls q̄s p̄sciūt z p̄destinauit con-
formes fieri imaginis filij sui: cū p̄re-
sciētia nō possit eē deo. P̄scire em̄
d̄ q̄ ynāquāq̄ rē an̄q̄ veniat videt:
z id q̄ futurū est p̄ulq̄ p̄sens fiat p̄-
videt. De ergo quō est p̄sci? dū nul-
la nisi q̄ sūt futura p̄sciant? Et scim̄
q̄ deo futurū nihil est: ante cui⁹ oculos
p̄terita nlla sunt/ p̄sentia nō trāseūt/
futura nō veniūt q̄ppe q̄ om̄e quod
nobis fuit z erit in ei⁹ p̄spectu p̄stō ē:
z om̄e q̄ p̄sens est sciri p̄r poti⁹ q̄ p̄-
sciri. Et tū q̄ ea q̄ futura nobis sunt
videt: que tū ipsi semp̄ p̄stō sunt: hu-
mano mō p̄sciūs d̄: q̄ quis neq̄q̄ futu-
rū p̄videat q̄ p̄sens videt. Nam z
q̄cunq̄ s̄ in eternitate ei⁹ nō ideo vi-
dent q̄ sunt/ sed ideo sunt q̄ vident.
In deo q̄ nec p̄terita nec futura repe-
riri queūt: s̄ cūca mutabilia imuta-
bilis durāt: z q̄ in sc̄ipis siml̄ existere
nō p̄nt/ illi siml̄ oia assistūt. Nihilq̄
in illū p̄terit q̄ transit: q̄ in eternitate
ei⁹ mō q̄ daz incōp̄rehēsbili c̄icta vo-
lumina seculorū: z trāseūtia manent
currentia stant.

Moralū libro. xxij. de gratia nos-
tri redemptoris. **Capitulum. xx.**

Qui etiā interpellat pro nobis.
Unigenit⁹ dei fili⁹ hō fact⁹ p̄
nobis hūanā i se naturā suscepit: vt
q̄ puro hōi via redēdi nō parebat
ad deū/ via redēdi fieret p̄ hominē
deū. Lōge q̄ppe distabam⁹ a iustō z
imortalī/ nos mortales z iniusti. S̄
in̄ immortalē iustū z nos mortales et
iniustos apparuit mediator dei z ho-
minū mortalī z iustū: q̄ z mortē habe-
ret cū hōib⁹/ z iusticiā cū deo. vt q̄ p̄
ima lōge distabam⁹ a sūmis/ i se ip̄o
vno iūgeret ima cū sūmis: atq̄ ex eo

nobis via redēdi fieret q̄ summis
suis ima nra copularer. de q̄ p̄ Joan-
nē aplm̄ d̄. Si q̄s peccauerit aduo-
catū habem⁹ ap̄d patrē iesuz chustū:
iustū: z ip̄e est p̄piciatio p̄ pctis nris.
nō p̄ nris aut̄ tm̄/ sed z p̄ ton⁹ mūd⁹.
De q̄ Paul⁹ apls d̄. **Charit⁹ Iesus**
q̄ mortu⁹ est p̄ nobis/ imo q̄ z resur-
rexit: q̄ est in dextera dei: q̄ etiā inter-
pellat p̄ nobis. Unigenito em̄ filio p̄
hōib⁹ impellare est ap̄d coeternū pa-
trē se ip̄m hōib⁹ dēmonstrare. Et q̄p̄-
pe p̄ hūana natura rogasse: est eadē
naturā in diuinitatis sue celsitudine
suscepisse. Interpellat igitur p̄ nobis
dñs nō voce/ s̄ misericordiē. q̄ q̄ dā-
nare in electis noluit/ suscipiēdo libe-
rari.

Moralū libro. x. De (rauit-
charitate. **Capitulum. xxj.**

Qertus sum q̄ neq̄ mors neq̄
vita neq̄ angeli neq̄ creatura
alia poterit nos separare a charitate
dei. Quisq̄s in solo eternitatis desir-
derio figit⁹/ nec p̄speritate attollitur/
nec aduersitate quassat. Dū nil habz
in mūdo q̄ appetat/ nihil ē quod de
mūdo p̄timeat. Hinc ei Salomō
ait. Nō p̄tristabit iustū q̄cqd̄ ei acci-
derit. Hinc itē d̄. Iust⁹ q̄si leo p̄si-
dēs absq̄ terrore erit. Tāto em̄ q̄sq̄
pleni⁹ a se pauore q̄ ex mūdo est abij-
cit/ q̄nto in semetip̄o veri⁹ mūdi cōs-
cupiscētia vincit. Absq̄ terrore pau-
lus in corde req̄scebatur/ qui dicebat.
Certe sum em̄ q̄ neq̄ mors neq̄ vi-
ta neq̄ angeli neq̄ p̄ncipat⁹ neq̄ in-
stātia neq̄ futura neq̄ fortitudo neq̄
q̄ altitudo neq̄ p̄fundū: neq̄ creatu-
ra alia poterit nos separe a charitate
dei: q̄ est in xp̄o iesu dño nro. **Charit-
tas q̄ppe dei mentē quā semel cepit a
dilectiōe mūdi fundit⁹ occidit. z hāc**

Jo. q̄.

Joā. viij.

Ro. viij.

puerū r̄ij

Prover:
xx viij.

Ro. viij.

Gregoriane exceptiones

tato valēt⁹ in auctoritatē erigit/ qm̄
to z insensibile p̄tra reddit.

Moralium libro. xxx. z in home
lia. viij. sup. Ezechielem. De appella
tione dei. **Capitulum. xxij.**

Rom. ix.

Quist⁹ qui est sup omnia benedi
ctus in secla. In septura sacra
aliqñ de⁹ nūcupatiue/ aliqñ ho essen
tialiter dī. Nūcupatiue dī sicut ad

Exo. vij.

Moyse ait. Ecce stitui te deū pha
raonis. Essentialit⁹ autē de⁹ dī sicut
ad eundē ait. Ego sum de⁹ p̄ris tui:
deus Abraā/ de⁹ Isaac/ de⁹ Jacob.

q. T. b. f. ij.

In b̄tīs Paul⁹ ap̄ls de h̄ nūcupati
uo z essentiali vocabulo dei discre
tionē facit eū de antichristo ait. Qui
aduersat⁹ z extollit⁹ super omne qd̄ dī

Ep̄. iij.

deus/ aut qd̄ colit. Deus ei aliqñ dī
ci z homo p̄or: deus ho colit⁹ hō
nō p̄or. Rursum alibi idē ap̄ls volēs
nūcupatiuū dei nomen ab essentiali
discernere. De redēptore n̄ro locut⁹

Ep̄. iij.

est dicēs. Quorū p̄ies z ex q̄b⁹ chri
stus fin carnē: qui est sup omnia de⁹
b̄ndict⁹ in secla. Qui eim̄ nūcupati
ue dī deus inf omnia: qui ho essentia
liter de⁹ sup omnia est. Et ḡ ostende
ret xpm̄ naturalit⁹ deū: nō hūc deum

Ep̄. iij.

enimodo/ sed deū sup omnia esse me
morauit. qz z elect⁹ q̄sqz vel in exēplo
iusticie p̄rogādo posit⁹ dicit deus p̄r:
sed inter omnia quoniā nūcupatiue
deus: christus autē deus est sup oia:
quia naturaliter deus.

Ep̄. iij.

Moralium lib. ix. De nō murmurā
do in aduersitate. **Cap. xxij.**

Rom. ix.

Quomodo tu q̄s es q̄ respondeas
deo: cū oipotēs de⁹ duris nos
percussionib⁹ z aduersitatib⁹ pulsas/
homo seipm̄ p̄siderans tacet: z diu
na iudicia discutere metuit. qz se pu

uerem esse cognoscit. **Uñ per Pau
lum dī. O homo tu quis es q̄ respō
deas deo: Respōdere deo non posse
conuincit/ qui homo nominat. quia
per hoc qd̄ de humo sumpt⁹ est iudi
cia superna discutere dignus nō est.**

**Uñ hoc quoqz apte subiungit. Et
q̄s dicere ei potest: cur ita facis: Au
ctoris facta semp̄ indiscussa veneran
da sunt: quoniā iniusta nequaqz esse
possunt. Rationē quippe de occulto
eius cōsilio querere: nihil est aliud q̄
cōtra eius cōsiliū sup̄bire. Quē ergo
vt sub factus illius cū humilitate tas
ceat: quia nequaqz sufficit sensus car
nis vt secreta penetreret maiestatis. qui
ergo in factis dei rationē non videt/
infirmiratē suā cōsiderās/ cur nō vis
deat rationē videt. Uñ subsequēter
adiungit. Nunq̄d dicit figmentū ei
q̄ se finxit/ quare me fecisti sic: Quo
enim se cernit figmentū diuini ope
ris: eo semetipm̄ redarguit ne con
tra manū resulet opantis. quia qui
benigne qd̄ nō erat fecit/ quod est in
iuste nō deserit. Ad semetipm̄ ergo
in percussione mens redeat: z quod ap
prehēdere nō valet nō requirat: ne sū
diuine ire causa discutit/ ampl⁹ disc
ussa prouocet. z quā placare humi
litas poterat/ ictinguibiliter super
bia accendat.**

In homelia q̄rta secūde partis su
per Ezechielem. De fine duorum tes
tamentorum. **Capitulum. xxij.**

Eoim̄ credēti. Testamentū vet⁹
vnū nobis mediatorē dei z hominū
nūciauit: z testamentū nouū eundē
nobis nūciat in eterna claritate ven
turū/ quē iam p̄ nobis cognouimus

Nota

Nota

Super epi. Pau. ad Ro. LXXX.

incarnatū. **Finis** autē vtrozq; xps est: quoniam ipse quē lex p̄dixit in carne apparuit: et idem ipse quē nunc testamentū nouū loquitur in gloria maiestatis apparebit: et tunc vtrozq; finis erit cū visus in diuinitatē sue potentia cūcta que sunt p̄dicta cōpleuerit. **Scriptū** nāq; ē. **Finis** legis christus ad iusticiā omni credenti. **Finis** videlicet nō qui p̄sumit/ sed q̄ p̄ficit. **Tunc** etenim legē peremit: cū sicut lex p̄dixerat/incarnat⁹ apparuit. **Sed** adhuc de eius iudicio multa testamentum nouū loquitur: adhuc multa de eius regno narrat/ que necdūz videmus impleta. **Eccē** euangeliū quondam legitur/ v̄tura vita p̄dicatur. **Tunc** igitur erit et noui testamenti finis: cū ea que de se p̄misit impleuerit. **Finietur** v̄o testamentū nouū/ quia p̄ficiet. **Nam** cū ipse de quo loquitur visus fuerit: eiusdē testamenti verba cessabunt. **Quemadmodū** enim dñs noster **Iesus christus** qui cum patre et sp̄s sancto p̄sident in celo legē impleuit per mysteriū incarnationis et p̄fecte humanitatis sue: ita testamenti noui p̄missa impletur⁹ est p̄ ostēsam gloriā claritatis sue.

Moralium libro. ii. De repulsione iudeoz/ et vocatiōe gētiū. Ca. xxv.
Quod ex parte contigit in israel. **Predicatores** sancti dum recta peccatorib; p̄dicat: quasi stelle tenebras noctis illustrāt. **Dum** ergo plebe iudaica in perfidie sue nocte remanente p̄dicatores suos per silentium intra semetipos retinuit/ cecis iniquoz sensib; celeste lumē abscondit. **Sed** sacro attestāte eloquio didicimus q̄ iudea que nūc describitur ad figurā sinū in fine colliget. **Dum** namq;

per **Esaiam** dicit. **Si** fuerit numer⁹ filiorū israel quasi arena maris: reliquie salue fient. **Dum** **Paulus** ait. **Cecitas** ex parte p̄tigit in isrl donec plenitudo gentiū intraret: et sic omnis israel saluus fieret. **Qui** igitur p̄dicatores suos nunc oculis iudee subtrahit/ sed postmodū ostēdit quasi stellas suas abscondit: vt abscondit p̄ius et post choruscantibus astroz sp̄rituum radis sue perfidie noctē/ et nūc repulsa non videat: et tūc illuminata deprehendat. **Plebs** autē israelitica que vberim in fine colliget/ in ipsis sancte ecclie exordijs crudeliter obdurat, nam p̄dicatores veritatis renuit/ verba adiutorij spreuit. **Quod** tamē mira auctoris dispēfatiōe agitur: vt nimirū gloria p̄dicatiū que recepta in vno populo latere poterat in cunctis gentib; repulsa dilatetur. **Cum** enim iudea ad vim persecutiōnis infremuit/ apostolorū vitam dominus in cunctarū cognitione gentium dilatauit: et illa per iudiciū in mundū captiua dispergit/ ista vbiq; per gratiam in honore tendit. **Quis** enim gentiliū? **Petrū** nosset/ si in solius israelitici populi p̄dicatione remaneret. **Quis** **Pauli** virtutes cognosceret/ nisi hūc iudea ad nostras noticiā p̄sequendo transmisisset. **Eccē** iam qui flagris et contumelijs ab israelitica plebe repulsi sunt: p̄ mundi fines honorantur. **Secreti** quippe mira dispēfatione consilij p̄dicatores suos dñs vnde p̄misit in vna gente opprimi/ fecit in mundi cardines inde dilatari.

Moralium libro. vii. Et in dyalogo libro. ii. Unde supra. De occultis dei iudicijs. Capitulum. lxxvi.

Esai. xi.

Rom. xi.

Rom. xi.

Gregoriane exceptiones.

Rom. xj. **Q**uia incōprehēnsibilia sūt iudicia dei / et inuestigabiles vie ei⁹
Incōprehensibilitas diuini iudicij / humane mentis oculo non valz penetrari / quare p̄mū iudea credidit gentilitate om̄i in p̄fidie sue obstinatioe remanente postmodū v̄o ad fidē gētiliū cor. Ja mollita sūt / et iudeoz infidelitas obdurata. Cum em̄ misericors de⁹ gētes traxit irat⁹ iudeā repulit: et illa mollia et penetrabilia fuit dei corda iudeoz: in insensibilitate v̄sa sūt gentiū. Actumq; est vt sicut dudū ad p̄cipēdas fidē gentilitas fuerat obdurata / ita postmodū ad fidē gentilitate suscepta iudee populus p̄fidie torpore duret. **T**ū paulus ap̄lus eisdē gētib; dicit. Sicut aliquid vobis nō credidistis deo: nūc autē misericordiā p̄secutus estis p̄pter illoz incredulitatē: ita et isti nō crediderūt in vestra misericordiā: vt et ip̄i misericordiā cōsequantur. **C**ōclusit em̄ de⁹ omnia in incredulitate vt omnium miseret. Quā sentētiā suā p̄mū q̄dez de vocatiōe iudeoz et repulsiōe gentiū et repulsiōe iudeoz subtiliter pensans / seq; occulta dei iudicia cōprehēdere nō posse p̄sideras exclamans do subiūxit. **D**altrudo diuinitiaz sapientie et sciētie dei / q̄s incōprehensibilia sūt iudicia eius / et inuestigabiles vie ei⁹. Nemo ergo perscrutari appetat cur cum alius repellit. alius eligat vel cur cū alius eligit: alius repellatur quātam attestāte paulo inscrutabilia sūt iudicia ei⁹. **I**n his autē v̄bis ap̄stoli or̄is questio. **N**az dauid p̄beta dño loquit dicens. **I**n labijs meis p̄nūciaui oia iudicia or̄is tui **E**t cum min⁹ sit nosse q̄s p̄nunciare / quid est q̄ paul⁹ incōprehēnsibilia esse dei iudicia asserit / dauid autē hcc se oia nō solū nosse / sed etiā in labijs p̄nūciāse se testat. **S**ed sciendū est q̄ facti virti inq̄stū cū dño vnū sūt: sensū dñi non ignorat. **O**mnes em̄ q̄ dñm deuote sequuntur etiā cū dño deuotiōe sunt / et adhuc carnis corruptibilib; pondere grauati cū dño nō sunt. **O**cculta itaq; dei iudicia inq̄stum conuicti sunt sciūt: inq̄stus dñi sūt nesciūt. **Q**ui em̄ secreta ei⁹ adhuc p̄fecte nō penetrat / incōprehēnsibilia esse iudicia ei⁹ se testant. **Q**uia v̄o ei mente inherēt et inherendo vel sacre scripture eloquijs v̄l occultis reuelationib; inq̄stū accipiūt agnoscunt: hoc et norunt et pronūciant. **I**udicia igit̄ q̄ deus tacet nesciūt / que de⁹ loquit sciūt. **N**ā et dauid p̄beta eius dixerat in labijs meis p̄nūciaui oia iudicia / p̄mū ad didit or̄is tui. **A**esi aperte dicat. **N**ā ego iudicia et nosse et p̄nunciare potui que te dixisse cognoui. **N**ā ea que ip̄se nō loqueris: nostris p̄cu dubio cognitionib; abscondis. **C**ōcordat ergo p̄betica apostolicaq; sentētiā / q̄ et incōprehēnsibilia sūt dei iudicia / et tū q̄ de ore ei⁹ p̄lata fuerint: humanis labijs p̄nūciant: quāz ab hominib; sciri et p̄lata p̄ deuz possūt / et occultata nō possūt. **R**ursus alia subor̄it q̄stio. si vnus sit cū dño spirit⁹ / q̄ dño adheret sicut scriptū est / q̄ dño adheret vn⁹ spūs est / q̄d q̄d idem p̄dicat: tor egregius br̄is paul⁹ subiūgit dicens. **Q**uis em̄ cognouit sensū dñi aut q̄s p̄silari⁹ eius fuit. **V**alde em̄ incōueniēs esse videt: eius sensū cū quo vn⁹ fact⁹ fuerit ignorare. **S**ed sciendū est q̄ sicut supra breuiter dicitū est / facti virti inq̄stū cū dño vnus

i. Pe. ij.

Rom. xj.

Ps. cxvij.

Super epi. ad Ro. LXXXI.

1. Cor. ij. sūt/sensū dñi nō ignorant. Nā isdem quoz apls dicit. Quis em̄ scit hoiz q̄ sūt hois nisi spūs hois q̄ in ipō est. Ita r̄ q̄ deisunt nemo cognouit: nisi spūs dei. Qui vt ostenderet se nosse q̄ dei sūt adiūxit. Nos autem nō spm̄ bui mundi accepim⁹: s; spm̄ q̄ ex deo est. Dñc itez dicit. Qd̄ ocul⁹ nō vidit nec auris audiuit: nec in cor hominis ascēdit q̄ p̄parauit de⁹ diligētib; se nobis at̄ reuelauit p̄ spm̄ suū.

Doralū lib. xxi. De concordia duoz testamentoꝝ in sancte trinitate confessione. **Capitulum. xxvij.**

Rom. xj. **Q**uō ipō r̄ p̄ ipm̄ r̄ in ipō sūt oia. Diuersis tēporib; abel: esaias r̄ ioānes apparuerūt: diuisi q̄dēnt fuerūt tēporē: s; nō p̄dicatione. Nā abel redēptoris nostri passionem signifi-

Esa. liij. cās agnū in sacrificio obtulit / de cuius passioe esaias ait. Sicut agn⁹ corā tōdente se obmutescet non aperit os suū. De q̄ ioānes q̄q; ait. Ecce agn⁹ dei, ecce q̄ tollit pctā mundi.

Job. i. Ecce diuersis q̄dē tēporib; missi: et tñ cōcorditer de nostri redēptoris in nocētia sentientes eūde; agnū ioānes ostēdendo Esaias p̄uidēdo

Abel offerēdo locut⁹ est. Et quē ioānes in ostēsiōe: quē esaias in locutio ne/hūc abel significādo in manib; tenuit. Diuersis q̄q; tēporib; huic mūdo: dauid: esaias r̄ paul⁹ apparuerūt s; tñ null⁹ eoz alter diuersū sēsit q̄a est semetipos nō nouerāt facie/vnū tñ didicerāt ex diuina cognitioe. Dauid q̄ppe vt auctozē oim̄ deū trinitatē ostenderet dixit. Benedicat nos de⁹ deus noster: bñdicat nos deus

Ac ne tertio deum nominans tres deos dixisse putaret illico vnitatem trinitatē insinuās addidit: r̄ metuāt

cū oēs fines tre. Qui em̄ nō eos sed eū subdidit vnum tria q̄ dixerat int̄mauit. Esaias q̄q; cū laudē de vnitatē trinitatē apiret/seraphin voces expm̄ens ait. Sāctus sc̄tus sc̄tus. Ac ne tertio sc̄tū noians vnitatem diuine subterfendere videret adiūxit. Dñs de⁹ sabaorb. Qui q̄ nō dñs dū/s; dñs de⁹ addidit/vnūz existere qd̄ tertio sc̄tū vocauerat indicauit. Paul⁹ q̄q; vt opationē sancte trinitatē ostēderet ait. Ex ipō r̄ p̄ ipz et in ipō sūt oīa. Itq; vt vnitatē eiusdē trinitatē intumaret addidit. Ipi glia in secula seculoz amē Qui igit̄ non ipis s; ipi subdidit: vnū naturaliter tria fin p̄ctas innotuit qd̄ super⁹ tertio id ipm̄ dixit.

In ezechielis homelia. r. ij. partis De mortificatione carnis. Ca. xxvij.

Obscuro vos p̄ misericordiam dei vt exhibeatis corpora v̄ra hostiā viuētes. Multa sūt in ecclesia sc̄tā positi q̄ pctōꝝ suozuz memores lacrimis maculas lauāt. carnē p̄ abstinentiāz macerāt. null se b̄mōi actio nib; miscēt. q̄ hñt idigētib; tribuūt r̄ habere q̄ nō hñt nō ꝓcupiscūt/qui memores eñi iudiciū semetipos q̄t die deo sacrificiū p̄ lamētū ꝓpūctio nis mactāt. Qui idcirco corpora castigāt q̄tin⁹ hoc qd̄ p̄ magistrū gentiū dī impleāt/vt exhibeatis corpora v̄ra hostiā viuētes/sanctā/deo placētē Hostiā q̄ppe occidit/vt offerat S; hostiā viuēs est corp⁹ p̄ dño affluctū. Qd̄ hostiā dī r̄ viuēs/qa v̄s uit in v̄tutib;: r̄ est a vitis occisum. Hostiā videlicet/qa tā huic mundo est a prauis actib; mortuū/viuēs at̄ qa cuncta q̄ p̄ualer bona opatur.

Doralū lib. o. xx. De clara heretico

Rom. xj.

Rom. xj.

Gregoriane exceptiones.

Rom. xij. rum scientia.

Capitulu. xxix.

Non plus sapere q̄ oportet: sapere de natura diuinitatis tractat: cum semetipsum miseri nesciat. nec ea q̄rūt ex q̄bo semetipsum ad humilitatem erudiāt: mores in tranquillitate disponāt: patientiam seruet: loq̄ganimitatem exhibeat: s; q̄ vitra se sunt p̄scrutari desiderat. Dūq; ad hoc tendūt quod cōp̄bendere nequeunt: ea cognoscere negligūt ex q̄bus erudiri potuerūt. Qd̄ bñ cor audaciaz p̄dicator: egregi⁹ refrenat dicens. Nō plus sapere q̄ oportet: sapere sed sapere ad sobrietatem. Hinc salomon ait. Prudentie tunc pone modum.

Prover. bio. xxij.

Moralium libro. xij. Qualiter vera sapientia habere possim⁹. ca. xxx.

Ro. xij.

Nolite esse prudentes apud vosmetipsum. Ad vera sapientiam non possunt venire q̄ fiducia decipiuntur.

Esa. v.

De q̄bo sapientes estis in oculis vestris: coram vobismetipsum prudentes. Un⁹ et p̄dicator egregius hos q̄s carnaliter sapientes inuenerat: vt sapientiam veram perciperent prius fieri stultos q̄rebat.

1. cor. iij.

dicēs. Si q̄s inter vos videt esse sapiens in h̄ seculo: stult⁹ fiat vt sit sapiens.

Ac si eis apte dicat: Stulti esse apud vosmetipsum discite: vt in deo vere sapientes esse valeat.

Hinc rursū ait. Nolite esse prudentes apud vosmetipsum.

Ac si dicat. Qui apud semetipsum sapientes sunt: ad vera sapientiam peruenire non possunt.

Mat. xj.

Et p̄ semetipsum vitas dicit abscondisti hec a sapientibus et prudentibus: et reuelasti ea paruulis.

In pastoralis capitulo. clvj. De pacis societate.

Capitulu. xxxj.

Si fieri potest quod ex vobis est: cum omnibus vobis pacem habentes. Si

pacem diligentes ad correctionis verba persiliat: non debet formidare temporalis pacem sibi turbare: et tamen eandem pacem integra dilectione debet intrinsece tenere.

quā p̄ inuentionem vocis videntur extrinsecus sibi turbare. Hinc paulus ait.

Si fieri potest quod ex vobis est: cum omnibus vobis pacem habentes. Hortatur enim discipulos vt pacem cum omnibus haberent p̄missit dicens si fieri potest: atq; subiunxit quod ex vobis est.

Difficile quippe erat vt si male acta corripere: habere pacem cum omnibus possent.

S; cum temporalis pacis in prauorum cordibus ex increpatione nostra: profundius inuolare necesse est vt in nostro corde seruetur.

Recte itaq; ait: quod ex vobis est: ac si nimis dicat. Quia par ex duabus partibus presens subsistit: si ab eis q̄ corripimus expellitur: integra tamen in vestris cordibus manet.

Un⁹ eosdem discipulos rursum admonet dicens. Si quis non obedit verbo nostro per epistolam sola hunc notate: et non miscamini cum illo vt presens atq; illico adiunxit.

Et nolite vt inimicum estimare illum: sed corripite vt fratrem.

Ac si diceret. Pacem cum exteriori soluite: interior: circa illum medullam custodite: vt peccatum mentis sic vestra discordia feriat: quatinus par a vestris cordibus nec abnegat.

In pasto. ca. liij. De di (ra) discedat scelerose i vitis expugnata. ca. xxxij.

Us non timere praeterea: Bonus

De duobus vitis quā vnū nullatenus extinguit nisi aliud nutriet. illud in sequendum ardenti⁹ quod p̄mit piculo si.

Bepe enim q̄si a ciborum se inglueme minime temperas: itaq; pene superbia luxurie stimulis p̄mit: q̄ bui⁹ pu

Ro. xij.

1. cor. iij.

Ro. xij.

Ro. xij.
1. cor. iij.
Mat. xj.

Super epi. pau. ad ro. LXXXII

gue metu territ^o dū se sit abstinentiā
restringere nitit inanis glie rēptati
one fatigat. Tolerādū itaq; ē vt p
tūtē abstinentie interit arrogātia cō
tra viuētē crescat/ne eū p ingluuie
a vita luxuria funditus extinguat.
Hinc est q paul^o cū infirmus adiu
torē suū ppēderet aut praua adhuc
velle agere/aut de actione recta hu
mane laudis retributione gaudere:
ait. Vis nō timere potestates? Bonū
fac/ r habebis laudē ex illa. Neq; em̄
ideo bona agēda sūt vt potestas hu
ius mōi nulla timeat/aut p hęc glo
ria transitū laudis sumat. S; cū
infirmā mentē ad tm̄ robur ascende
re nō posse pēsaret/vt r prauitatē si
mul vitaret r laudē predicator: egrē
g^o: r admonēdo aliqd obrulit: r ali
qd tulit. Cōcedēdo em̄ leuia subtra
nit acriora/vt qā ad deserenda cūcta
simul nō assurgeret/dū in qdaz suo
vicio anu^o familiarit^{er} reliquit/a q
dam suo sine dolore tolleretur.

Moralium lib. xxx. De imperfectio
ne electorū in hac vita. Ca. xxxiij.

Ro. xij. **N**ox p̄cessit/dies autē appinquit.
Nos oēs q veritatē in hac vi
ta seq̄mur: qsi auroa vl' diluculū vo
cari possum^o. Auroa nāq; vel dilu
culū noctes q̄dem interisse nūciant/
nec tm̄ claritatē diei integrā ostētant
s; dñ illā pellūt r hāc suscipiūt lucez
pmixta tenebris tenent. Nos similis
r qdam iā q lucis sūt agim^o/ r tm̄ q
busdā adhuc tenebrarū reliquijs nō
carem^o. Per p̄beta q̄ppe deo dicit.
Nō iustificabit in spectu tuo om̄is
viuēs. Rursusq; scriptū est. In ml
tis em̄ offendimus om̄es. Paulus
Ro. vij. quoc; ait. Quidēo aliā legē in mem
bris meis repugnātē legi menti mee

rcaptiū me ducentē in lege pecca
ti que est in mēbris meis. Vbi ergo
lex peccati cū lege mēt̄ cōtendit/p̄
fecto adhuc auroa est/ qā lux q̄ iam
emicit: necdū p̄tercūtes tñbras sū
dit^o p̄cessit. Adhuc auroa est/ quia
dum lex carnis legem mentis: r lex
mentis legem carnis p̄cutit inter se
vicissim lux r ymbria cōfligit. Unde
rursus Paulus cum diceret. Nox
p̄cessit nequaq; subdidit dies venit
sed dies autē appropinquauit. Qui
enim post discessum noctis non iam
venisse/ sed appropin quasse diē insi
nuat: esse se p̄oculdubio ante solem
post tñbras adhuc in auroa demō
strat. Tunc vero plene sancta electo
rum ecclesia dies erit/ cum ei admis
stra peccati ymbria iam nō erit. Tūc
plene dies erit/ qñ luminis interni p̄
fecto seruoer claruerit. Tunc plene
dies erit/ quando nullam malorum
suorum tentantē memoriaz toleras
omnes a se tenebrarum etiāz reliqui
as abscondit.

Moralium libro. xxx. De restring
endo gula vitio. Cap. xxxiij.

Ro. xij. **O**mnis curaz ne feceritis in des
iderijs. Discretus vir ac conti
nens vsq; ad temperandam necessi
tatē ventres reficit: r a voluptate rez
stringit. Sciēdum vero est: quia sic
voluptas sub necessitate se palliat/
vt vix eā p̄fect^o qsq; discernat. Nam
dū solū d̄bitū necessitas petit/ volu
ptas explere desiderij suppetit/ r tā
to gula securi^o in p̄cepto rapit/ q̄to
sub honesto noie necessitatē ex plēde
se p̄tegit. Sepe ar in ipa edendi via
furtiue adiuera subseq̄r/ nōnūq; rō i
pudentē libera etiā p̄ire conat. Facile
est autē deprehendere cum voluptas

Super epi. ad Ro. LXXXIII.

est/ne aut necessitas metas cura carnis trāseat/aut in eo quod moderate erequit de se psumat. **S**epe vō animus fallit vt quod voluptuose appetit necessarium suspicet/quin omne quod liber vite debita vtilitates putet. **E**t sepe qd effectus puidētia sequitur/in sui fiducia mēs leuat. **L**unqz sibi odest quod deesse ceteris viderit:cogitatione tacita de magnitudine sue provisionis hylarefcit.tantoqz iā a vera puidētōe lōge fit/āto ipam qd elatio nē quā patit nescit. **S**ū sollerti semp custodie intentiōe pensandū est.vel qd ope agimus/vel quid corde veramus/me aut mentē ppediēs foris se terrena cura multiplicet: aut salte d eius moderamine int se cogitatio eraret/vt cū diuina iudicia temporali circūspēctiōe metumus.semper tēni supplicia horrois euadamus.

Moralium libro pmo. **C**ap. xxvi. **I**ntellectus dies appellat.

Sicut ignorātie obscuritas sine dubitātiōe nor cordis est/sic intellectus nō immerito dies appellat vnde et per **P**aulum dicit. **A**lius iudicat diem inter diem/alius iudicat omnem diēz. **A**cti agte dicat. **A**lius qdam nonnullis intermissis intelligit/alius vero omnia ad intellectum possibilis itate sūt vidēda cognoscit.

De Secretis diuine sapientie iudicis. **M**oralium **L**ibro. x. z. xxviij. **C**apitulum. xxxvij.

Secreta sapientie dei sunt iudicia qz gentilitas cū nulla apud deū merita habuit reconciliatiōis tamen gratiaz et sola misericordia accepit/vnde bene per **P**aulū dicitur. **S**ētes autem super misericordia honorare deū. **U**nde rursū scriptū est,

Et q nō cōsecuta misericordiā nūc aut misericordiā consecuta. **L**ocus igitur misericordie dei est ipa gentilitas/cuius culpas districtus iudex si iuste aduertet ad reconciliatiōne gratie nunqz veniret. **S**ecreta itaqz sapientie eius pauci valēt inquirere/sz nullus inuenire/qd qd sup nos de nobis ab immortali sapientia non iuste dispōit iustum pfecto est vt a nobis adhuc mortalibz ignorēt. **S**z bec ipa sapientie illius secreta conspēcere vteūqz iam incomphensibilitas eius est potētiam videre:qd z si in ipa cōsilior eius inqsiitiōe deficiū deficiendo tū verius discim quem timeam. **A**d bec se paulus sapientie illius secreta tetenderat: z cū secreta dei iudicia de repulsiōe iudeoz et vocatione gentium discuteret z ad ea peruenire non posset dicebat.

Altitudo diuinarum sapientie z sciētie dei: qz incomphensibilia sunt iudicia eius/z inuestigabiles vite eius. **Q**uis enim cognouit sensū dñi/vel qd consiliarius eius fuit. **Q**ui superius etiā ex ipa inqsiitiōe laescens sed tamē ad cognitiōne infirmitatis ppe laescendo pfiens: premitit dicēs. **H**omo tu quis es qui respōdeas deo: Nunquid dicit figmentū et q se finxit: quare me fecisti sic. **D**z igitur occulta dei iudicia pertingere non valens ad infirmitatis sue cognitiōem redijt z ad erudit. onem se ppuam deficiendo reuocauit (vt ita dicam) secreta sapientie non inueniens inuenit/quia cum ad superna consilia requirenda laesceret didicit vt humiliter timeret: z quem sua infirmitas a cognitiōe intima repulit/hūc ei verius humilitas iurit.

ii. Ro. iij

Ro. iij

Rom. ix

Ro. xiiij.

Ro. xv.

Gregoriane exceptiones

Moralium libro primo. Et in
pastorali capitulo. xxv. De prudentia
et simplicitate. Cap. xxviii.

Ro. xvj.
Job. j.

Uolo vos sapientes esse in bono
simplices autem in malo. De beato
Job legitur quod fuerit simplex et rectus.
Nonnulli namque ita sunt simplices: ut re-
ctum quod sit ignoret. Sed eo vere sim-
plicitatis innocentiam deserunt, quo ad
virtutem rectitudinis non assurgunt
quia dum esse cauti per rectitudinem
nesciunt nequaquam innocentes persi-
stere per simplicitatem possunt. Am-
monendi sunt ergo simplices ut bono
simplicitatis prudentiam semper ad-
iungant: quatinus sic securitatem de
simplicitate possideant ut circumspice-
tionem prudentie non amittant. Hinc
est quod doctor gentium Paulus discipu-
los ammonet dicens. Uolo vos sapien-
tes esse in bono: simplices autem in ma-
lo. Hinc rursus dicitur. Nolite pueri
sensibus effici: sed malicia estote par-
vuli. Hinc per semetipsum veritas dis-
cipulis precepit dicens. Estote pru-
dentes sicut serpentes: et simplices sicut
colube. Utraque enim necessario con-
iuncta in ammonitione: ut et simplici-
tatem colube a turba serpentis instru-
eret: et rursus serpentis astutiam sim-
plicitas columbe temperaret. Hinc
est quod spiritus sanctus presentiam suam
hominibus non in columba solummodo
modo: sed etiam in igne patefecit. Per
columbam quippe simplicitas: per
ignem vero zelus indicatur. In col-
umba igitur et in igne ostenditur quod
nam quicumque illo pleni sunt: sic in
suetudine simplicitatis inseruiunt
ut contra culpas delinquentium etiam
zelo rectitudinis accendantur.

1. cor. xiiij

Mat. x.

Explicunt exceptiones super epistolam
ad Romanos.

Incipiunt exce

ptiones super epistolam ad Corin-
thios primam. De ammonendis ve-
recundis.

Paulus

vocatus apostolus
christi Iesu per
voluntatem dei eccle-
siae dei quae est cor-
porum sanctificas
tis in christo Iesu vocatis sanctis cum
omnibus qui invocant nomen domini
nostri Iesu christi in omni loco
iporum et nostro: gratia vobis et pax a
deo patre nostro et domino Iesu christo. Gra-
tias ago deo meo semper pro vobis
in gratia dei quae data est vobis in
christo Iesu: quia in omnibus divites facti
estis in illo in omni verbo et in omni
scientia sicut testimonium christi firmatum
est in vobis: ita ut nihil vobis
desit in vlla gratia expectantibus reuer-
sationem domini nostri Iesu christi.

Moralium libro. xliij. et in Ezechielis homelia. xj. Capitulum. j.
Uerecunde mentes si quas for-
tasse culpas admiserint leviter
arguende sunt: quia si asperius increpentur
frangunt potius quam cruduntur. Pre-
dicatores itaque iusti cum aliis corripiunt
si in eis ex parte alia fortasse aliquid
quod bone operationis potuerint inuenire
ad eadem oburgationis verba cum
magna dispensatione debent descendere.
Ad hoc bene in egregio predicator: beato
Paulo discimus quod cum corinthios